

HỘI THỨ NĂM MƯỜI BA QUYẾT LẤY ĐẦU QUÁCH TỈNH

Khi hai người cưỡi ngựa ra khỏi thung lũng thì trời vừa hừng sáng, ánh hồng đã le lói phương đông, chim rừng riu rít bay từng đoàn và trên đường cỏ hầy còn dẫm sương mai ướt át. Quay đầu nhìn lại phía sau thấy quang cảnh lòng chảo của động Thủy Tiên tung bừng đón nắng mai rực rỡ, Dương Qua bồi hồi nhớ lại những giờ phút sống chết và nguy hiểm đã cùng người ngọc sống nơi đây suốt ba ngày qua, trong lòng thấy bàng hoàng cảm động.

Tiểu Long Nữ cảm thấy trong lòng ấm áp rộn rục, nàng áp người vào ngực Dương Qua cho hơi nóng chan hòa, không nói tiếng gì hết. Dương Qua, một tay cầm cương, một tay ôm ghì lấy tấm thân dịu dàng mảnh khảnh của người yêu, run run vì hồi hộp và sung sướng. Nhìn xuống, thấy nàng đang nhoẻn miệng cười tươi như đóa hoa hồng hé nở dưới nắng ban mai chàng khẽ gọi:

- Cô... Cô... nương!

Tiểu Long Nữ âu yếm nói:

- Thôi, từ nay khỏi gọi bằng cô nương nữa.

Dương Qua cảm thấy tâm hồn lâng lâng như muốn bay bổng lên mấy tầng mây. Chàng lim dim đôi mắt như để tận hưởng giây phút say sưa bên cạnh người ngọc và thả hồn trôi về dĩ vãng, chàng lẩm bẩm:

- Trong đời tôi, những ngày rực rỡ nhất là thời gian cùng chung sống trong Cổ Mộ. Đó là những ngày đầm ấm nhất và nên thơ nhất, và cũng là những ngày đáng ghi nhớ nhất đã nuôi dưỡng và làm trưởng thành cả mối tình mãnh liệt và cao thượng nhất ngày nay. Hồi ấy tôi gọi bằng cô nương, thì về sau và mãi cho đến khi trút hơi thở cuối cùng tôi cũng thích được xưng hô bằng cô nương mà thôi. Cô nương... cô nương...

Luồng gió nhẹ thoảng qua, đem lại một mùi hương thơm của cây nội hoa ngàn, hòa lẫn với mùi thơm da thịt từ trong mình Tiểu Long Nữ phát ra khiến cho chàng càng say sưa ngây ngất.

Đang đi nước kiệu, con ngựa bỗng vấp phải một viên đá nhủi tới gần té Dương Qua vội vàng ghì cương đứng lại và nhìn xuống thấy đôi mắt nàng long lanh dẫm lệ.

Chàng giạt mình vội hỏi:

- Ủa, tại sao cô nương lại khóc?

Nghe hỏi, Tiểu Long Nữ bỗng òa lên khóc lớn. Nàng khóc nức nở không nói được. Mãi một hồi lâu nàng rúc đầu vào vai chàng nói nhỏ:

- Chúng ta chỉ gần nhau được mười tám hôm nữa mà thôi.

Bao nhiêu câu đó đã diễn tả hết lòng nàng. Dương Qua chợt hiểu, cảm động, đưa tay đỡ nhẹ chiếc cằm thon thon, nhìn thẳng vào khuôn mặt sáng rực rỡ như ngọc và đôi mắt ướt, lóng lánh đen huyền như đôi mắt bồ câu, cương quyết nói:

- Dù thiên sơn, vạn hải, khổ nhọc tới đâu, tôi cũng quyết tâm lấy cho được hai chiếc thủ cấp của Quách Tĩnh và Hoàng Dung để đánh đổi chuỗi ngày hạnh phúc đời đời của hai ta. Cô nương đừng ngại và lo âu gì hết.

Nói xong chàng âu yếm đặt trên làn môi đỏ mọng một cái hôn đắm đuối.

Trong lúc cả hai đang chìm đắm trong những cảm giác mê ly nhất đời, bỗng đằng xa có tiếng cười ha hả và một giọng nói nổi lên rang rảng:

- Giữa ba quân thiên hạ mà các người cũng cứ tự do, không nề nang ai hết sao?

Dương Qua mắc cỡ đỏ bừng hai má, quay đầu nhìn lại thì không ai lạ, trước mặt đủ cả đoàn người của Kim Luân Pháp Vương, Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử. Lúc bấy giờ hai người mới chợt hiểu, bọn này cũng rời thung lũng Thủy Tiên bám sát theo mình từ lâu mà cả hai vô tình đâu có để ý? Vừa thẹn vừa bực trí, chàng muốn lên tiếng mắng lại, bỗng đâu đằng xa có tiếng vó câu dồn dập, hình như có một đoàn người ngựa rất đông đang tiến lại gần. Từ trong eo núi xông ra một đoàn nhân mã, đi đầu là một vị đại tướng oai phong lẫm liệt tướng mạo phi phàm, khôi giáp rực rỡ, trong tay cầm một cánh cung sắt thật lớn, rõ ràng là đương kim Thái tử Mông Cổ Hốt Tất Liệt.

Thấy Thái Tử Hốt Tất Liệt bất ngờ xuất hiện, cả bọn vội vàng chạy lại gần, xuống ngựa phủ phục thi lễ.

Hốt Tất Liệt cười ha hả nói lớn:

- Quý vị đi đâu mà suốt ba hôm không về? Ta nóng ruột quá chờ không được, phải đi tìm xem sao, không ngờ may lại gặp đây. Hiện nay chiến cuộc tại thành Tương Dương quá ư khẩn thiết, tôi ngại không gặp lại các ngài cho nên trước khi đi có viết thư đề lại căn dặn, bây giờ gặp nhau càng hay.

Nói xong nhìn qua phía Tiểu Long nữ y nghĩ bụng: "Trên đời sao có mỹ nhân xinh đẹp quá như thế này, cả tam cung lục viện chưa chắc đã có người bì nổi". Thấy nàng cùng Dương Qua nắm tay ra vẻ triu mến thân mật lắm, Hốt Tất Liệt nhìn chàng hỏi:

- Nàng là ai vậy?

Dương Qua đáp:

- Đây là sư phụ dạy võ nghệ cho tôi, và cũng là hôn thê của tôi nữa đấy.

Hốt Tất Liệt cười nói:

- Hai người quả thật xứng đôi vừa lứa. Trên đời khó tìm được cặp trai gái nào xứng đôi như thế này.

Kim Luân bèn hỏi qua chuyện lớn:

- Bẩm Thái tử, quân đội ta tấn công thành Tương Dương có thu được kết quả nào hay không?

Hốt Tất Liệt nhăn mặt và rầu rầu đáp:

- Viên tướng thủ thành Tương Dương là Lữ Văn Hoán, tài nghệ đầu đáng ta lưu ý. Nhưng người đáng ngán nhất là Quách Tĩnh, và cũng chỉ có một mình Quách Tĩnh là người đáng sợ nhất cho chúng ta mà thôi.

Nghe nói tới tên Quách Tĩnh, Dương Qua cảm thấy bồi hồi trong lòng, tim đập đồm độp vội hỏi:

- Hiện nay Quách Tĩnh cũng có mặt tại thành Tương Dương hay sao? Hốt Tất Liệt điềm tỉnh trả lời:

- Xưa kia Quách Tĩnh là bạn chí thân của phụ vương ta, đã từng lập những chiến công rực rỡ trong quân đoàn bách thắng của đại quân Mông Cổ. Khi phụ vương ta băng hà có trở lại rằng: "tại miền Nam hiện nay vua tôi nhà Tống không có ai đáng kể, vì vua thì ham mê tửu sắc, thì gian nịnh, binh tướng ươn hèn. Nhưng nếu gặp Quách Tĩnh thì cần phải đề phòng cho lắm. Ngày nay, gặp được Quách Tĩnh rồi ta mới biết những lời di thác của phụ vương là chí lý. Suốt mấy tháng trời nay quân ta công phá thành Tương Dương biết mấy trăm lần, nhưng có Quách Tĩnh thủ thành nên cũng đành bó tay không làm chi được".

Dương Qua vùng đứng phất dậy thưa rằng:

- Quách Tĩnh đối với tôi có mối đại thù giết cha, vì vậy nên tuy tôi bất tài cũng tình nguyện xin đến thành Tương Dương tìm cách lấy đầu hắn.

Hốt Tất Liệt mừng rỡ nói:

- Hay lắm, lâu nay ta chỉ trông mong có chùng ấy thôi. Nhưng Quách Tĩnh là một người thao lược và võ công song toàn một mình người không làm chi xuể, việc cần phải tập trung nhiều lực lượng phù trợ nữa mới mong thành công được. Khi nào công việc xong ai ai tham gia cũng đều có công lớn cả. Nhưng người nào chính tay giết được Quách Tĩnh thì ta sẽ tâu cùng Hoàng thượng phong cho chức Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ.

Đối với bọn Doãn Khắc Tây, Tiểu Tương Tử thì chữ Công Hầu Khanh nào có nghĩa lý gì đâu. Nhưng đối với họ, chức vị "Mông cổ đệ nhất dũng sĩ" mới là điều ước vọng cao quý nhất. Khi nghe Hốt Tất Liệt công bố điều kiện này thì ai nấy đều thấy phấn khởi và hớn hờ vô cùng.

Nhưng Tiểu Long Nữ lại nghĩ khác. Nàng liếc mắt nhìn Dương Qua rồi nghĩ bụng: "Công Hầu Khanh Tướng mà chi, đệ nhất dũng sĩ mà làm gì? Ta chỉ cần được một mình Dương Qua, để cùng nhau chung sống mãi đời trong Cổ Mộ là hạnh phúc lắm rồi".

Hàng chục vệ sĩ đem chiến mã lại cho bọn Dương Qua, Kim Luân, Tiêu Tương Tử... lên đường. Toàn bọn nôi gót Hốt Tất Liệt buông cương nhằm Tương Dương thành trực chỉ.

Đi suốt ba ngày đêm, bọn người đã đi gần tới địa phận thành Tương Dương. Nghe tin Hoàng Thái Tử đích thân chỉ huy cuộc tấn công thành này, tất cả các vị quan văn võ có mặt tại đây thấy đều tập trung cùng nhau ra cách thành ba chục dặm nghênh đón. Khi Hốt Tất Liệt tới nơi, hơn hai chục vị quan Mông Cổ cùng xuống

ngựa phủ phục bên đường. Hốt Tất Liệt gò cương đứng lại nhìn mọi người gằn giọng nói:

- Tại sao đã mấy tháng trời bao vây thành Tương Dương mà không hạ được? Các người muốn đem chôn vùi thanh danh của Đại Mông Cổ nơi chốn này chăng? Mọi người thất kinh cùng đập đầu xuống đất và đồng thanh thưa lớn:

- Muôn tâu Thái Tử, tội của chúng thần thật đáng muôn thác, xin Thái Tử rộng lòng khoan dung.

Hốt Tất Liệt không nói thêm lời nào, vung roi quất mạnh vào mông ngựa giục mau tới trước. Toàn thể các quan đều gục đầu nhìn xuống đất nín im thin thít chẳng dám nói một lời. Dương Qua thấy Hốt Tất Liệt đối với bọn Kim Luân Pháp Vương, Tiêu Tương Tử thật khoan hòa nhân ái, trái lại đối với các quan binh Mông Cổ thì hết sức nghiêm nghị danh thép, trong lòng hết sức khâm phục, nghĩ rằng: "Người Mông Cổ quân hùng tướng mạnh, kỷ luật sắc bén minh minh, họ đã nhờ vào đó xua quân nam tiến thôn tính đất nước ta. Vua quan nhà Tống ươn hèn nhu nhược như thế thì làm sao chống cự cho lại. Giang san gấm vóc của Tống triều không sớm thì muộn cũng vào tay quân địch mà thôi".

Sáng tinh sương ngày sau, quân Mông Cổ đã cử toàn lực tấn công. Tiếng tù và rúc từng hồi một, tên bắn như mưa rào, ngựa hí vang rân, quân Mông Cổ thừa thế xông tới bên chân thành vác thang leo lên như kiến cỏ. Thành linh một tiếng pháo nổ vang, mõ đánh liên miên vang dội, từ trên đầu tường một đoàn quân cung nỏ thủ, dùng toàn cung cứng tên bén, cùng buông ra một lượt, chặn đứng ngay cuộc tấn công ào ạt của địch quân. Tiếp theo đó từ trong thành xông ra một đoàn quân dùng toàn đoản đao đánh xáp lá cà với quân Mông Cổ. Trong đoàn quân ấy ai cũng thấy một vị tướng quân tạc độ trung niên, mình mặc áo dài màu nâu, trong tay không có vũ khí, chỉ múa hai quyền xông xáo, tung hoành trong rừng người, đi tới đâu quan tướng Mông Cổ nhào như rạ. Hốt Tất Liệt đang đứng lược trận phía xa xa trông thấy người ấy quá ư dũng mãnh thì bất giác thở dài than nhỏ:

- Thật bao nhiêu dũng sĩ trên thế gian này, chưa một người nào qua mặt được vị anh hùng này. Chẳng hay vị ấy là ai?

Dương Qua đứng cạnh nghe hỏi vội nói:

- Vương gia không biết người ấy là ai sao?

Hốt Tất Liệt sững sốt một chập và chợt nghĩ lại hỏi gấp:

- Người ấy có phải là... Quách Tĩnh chăng?

Dương Qua đáp:

- Thưa chính là Quách Tĩnh đấy.

Nói tới đây thì mấy trăm quân Mông Cổ đang leo lên thang đã bị đánh bật trở xuống hết, chỉ còn vển vẹn có ba viên Bách phu trưởng tay trái cầm khiên, tay phải cầm giáo dài dựa lưng vào vách thành tử chiến cùng binh Tống.

Viên vạn phu trưởng bèn rúc lên mấy hồi (***)mất 4 trang(***)

Tiểu nhân này tuy bất tài, nhưng xin phép Vương gia cho tới thành Tương Dương lấy được thủ cấp Quách Tĩnh mang về cho Vương gia.

Hốt Tất Liệt ngẫm nghĩ một chập rồi nhìn Dương Qua ân cần nói:

- Quách Tĩnh là người dũng lược song toàn, người có đi, xin khá cẩn thận cho lắm mới được, chớ có xem thường mà nguy hiểm lắm đấy.

Dương Qua lãnh ý lui ra.

Chiều hôm ấy Dương Qua và Tiểu long Nữ giả dạng thường dân đến trước thành Tương Dương gọi lính trong thành nói lớn:

- Tôi là họ Dương tên Qua, có việc muốn đến xin ra mắt Quách Tĩnh đại hiệp, nhờ các ông vào trình lại.

Quân vào thông báo giây lâu mới thấy trên mặt thành hiện ra hai người thanh niên mặt mày tuấn tú, nhìn lại không ai khác hơn là hai anh em Võ tu Văn và Võ đôn Nho. Vừa trông thấy Dương Qua, Võ tu Văn mừng rỡ gọi lớn:

- Quả thật là anh Dương Qua đây rồi.

Đôn Nho cũng reo lớn:

- Kính mời chư vị vào thành.

Nói xong truyền lính bỏ cần treo, rước hai người vào thành.

Dương Qua và Tiểu long Nữ bước theo hai anh em họ Võ đến trước một ngôi đình thự khá đồ sộ. Quách Tĩnh vừa trông thấy, mừng rỡ từ trong chạy ra niềm nở đón tiếp và bái Tiểu long Nữ một cái. Đoạn ông nắm tay Dương Qua thân mật nói:

- Hôm nay quân Mông Cổ công thành rất gât, thời nay con và Cô nương tới đây thật là phải lúc vô cùng. Thật là một hồng phúc cho nước nhà mà cũng là một cái hên cho bá tánh thành này lắm lắm. Hai người có thể giúp cho chúng tôi một lực lượng mới.

Dương Qua và Tiểu long Nữ muốn vào trong xin ra mắt Hoàng Dung. Quách Tĩnh tươi cười gật đầu nhưng sau cản lại nói:

- Hiện nay bác gái của con đã tới gần ngày sanh đẻ nên không được mạnh lắm, để vài hôm sau sẽ gặp nhau không muộn gì.

Nói rồi truyền lệnh dọn tiệc đãi đằng cho hai người. Dương Qua và Tiểu long Nữ ăn tiệc xong đã quá canh ba, Quách Tĩnh bảo Quách Phù đưa Tiểu long Nữ vào phòng trong an nghỉ, còn mình thì nắm tay Dương Qua đưa vào nằm chung một giường. Dứt Dương Qua về giường, Quách Tĩnh luôn mồm ca ngợi Dương Qua đã can đảm xả thân đánh Kim Luân Pháp Vương và đã biết dùng cơ mưu cứu được Hoàng Dung ra khỏi trận loạn thạch. Rồi ông bắt chuyện hỏi thăm sức khỏe của chàng và Tiểu long nữ trong những ngày gần đây ra sao?

Dương Qua ranh mãnh không cho biết những cuộc gặp gỡ Trình Anh, Lục vô Song, bà già điên và Hoàng đực Sư mà chỉ trả lời có một câu vắn tắt như sau:

- Sau khi bị thương cháu lẩn trốn, nằm dưỡng bệnh trong một hốc núi, bất ngờ gặp cô nương của cháu đây rồi hai người cùng đưa nhau tới để gặp Quách bá bá.

Quách Tĩnh vừa cởi áo dài vừa hỏi:

- Hiện nay cơ đồ nhà Tống thật bấp bênh như chuông reo chỉ mảnh, như trứng để đầu gậy. Thành Tương Dương là vị trí yết hầu của Tống Bang, nếu một mai thành này thất thủ thì bao nhiêu dân Hán sẽ trở thành nô lệ cho bọn rợ Mông Cổ cả thấy. Người nào có chút tinh thần vì Quốc gia dân tộc, nếu được chứng kiến cái cảnh quân Mông Cổ sát hại dân lành cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Ngừng một chập, ông nói tiếp:

- Chúng ta là con nhà võ tất nhiên phải đem hết tài năng sở trường ra làm việc nghĩa, cứu nước giúp dân qua cơn nguy biến. Tuy nhiên đó cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Xưa nay thiên hạ thường tôn ta làm đại hiệp là vì ta biết xả thân đền nợ nước chứ không phải vì ta tài giỏi hơn ai. Nhưng tuy vậy ta vẫn suy nghĩ mà thẹn với lương tâm, vì sức mình không đủ tài sức lo cho tròn nghĩa vụ với quốc gia dân tộc để xứng đáng với cái mỹ danh "đại hiệp". Ta nhận thấy cháu thông minh, trí tuệ sáng suốt hơn ta nhiều lắm, tuy còn nhỏ tuổi mà bản lĩnh cũng khá cao cường, hơn nữa chí khí cũng đáng khen, vậy tương lai của cháu nhất định sẽ rạng rỡ hơn ta. Ngày nay ta chỉ có một ước vọng là cháu ghi tạc trong tâm khảm tám chữ "vị dân vị quốc hiệp chi đại giả" và lấy đó làm phương châm rèn tâm dưỡng tánh hầu trở nên một vị "đại hiệp" bốn biển lừng danh, nêu gương muôn thuở. Đó là kỳ vọng duy nhất của ta nơi cháu đó. Nghe những lời nói nghiêm trang, đầy lòng nghĩa khí, chính đại quang minh, Dương Qua hết sức cảm động. Mặc dù Quách Tĩnh là kẻ tử thù đã giết chết cha mình, nhưng trong giờ phút này trước những câu nói bao hàm bao nhiêu ý nghĩa cao cả, đáng kính khiến cho chàng thấy vô cùng mến phục. Chàng trả lời với giọng run run vì cảm động:

- Thưa Bá bá, những lời nói đáng giá nghìn vàng của Bá bá, cháu xin ghi tạc trong tim, dù biển cạn sông mòn cháu cũng không quên.

Quách Tĩnh thấy cháu biết nghe thì hể hả lắm, nhìn Dương Qua mỉm cười rồi đặt lưng xuống chiếu ngủ ngay. Dương Qua thấy Quách Tĩnh đã ngủ vui thì mới phụ thù trong thâm tâm lại nổi dậy bùng bùng. Chàng mân mê chiếc đoản đao đã giấu trong mình đề phòng hành thích và nghĩ bụng: "Thật là dịp may hiếm có. Thôi đêm nay ta thừa lúc xuất kỳ bất ý, cắt đầu ông ta rồi tìm luôn Hoàng Dung thanh toán cho rồi. Bà ấy tuy tài cao, võ giỏi tới đâu, nhưng đã tới gần ngày sinh đẻ cũng không tài nào chống cự nổi. Dem hai chiếc thủ cấp này về động Thủy Tiên để đổi lấy nửa viên thuốc tuyệt tình đan giải độc. Xong đâu đấy rồi, ta cùng Tiểu long Nữ trở về cổ mộ sống một cuộc đời ẩn dật tự tại an nhàn, mặc cho giang sơn nhà Tống ra sao thì ra, mặc cho người đời sâu xé chém giết nhau muốn sao thì muốn...".

Nghĩ tới đây chàng phấn khởi vô cùng lặng lẽ rút chiếc đoản đao sắc như nước định ra tay hạ sát. Bỗng nhiên bên phòng kế đó có tiếng trẻ con khóc oa oa và tiếp theo đó là tiếng hát à ơi của người mẹ ru nho nhỏ với giọng hát ngái ngủ. Tiếng khóc nhỏ dần và dứt hẳn, và mẹ cũng thôi ru khi đứa con ngủ kỹ. Tiếng trẻ con khóc gọi lại trong lòng Dương Qua hình ảnh ngày nào bọn lính Mông Cổ tàn sát dân chúng. Chàng tưởng tượng lại hình ảnh một tên Mông Cổ đang say rượu dùng một thanh đao

thật dài xe vào bụng một đứa con nít mới lên ba, vung lên không trung rồi vác đi cùng đường để thị uy. Tiếng rên rĩ của đứa trẻ con khốn nạn ấy bây giờ còn văng vẳng bên tai chàng, khiến Dương Qua lại suy nghĩ: "Ta giết Quách Tĩnh rồi, thành Tương Dương nhất định sẽ mất, chừng ấy bao nhiêu vạn dân chúng, nam phụ lão ấu trong thành này sẽ làm mỗi cho lửa đạn, hàng ngàn trẻ con sẽ chết thê thảm như độ nào. Ta chỉ vì báo thù riêng mà gieo tang tóc lại cho muôn dân lành thì quả là điều không nên làm. Bây giờ phải xử sao đây?".

Trong tâm hồn chàng bỗng nổi lên một cuộc tranh chấp kịch liệt giữa hai ý kiến mâu thuẫn. Nhưng bỗng chốc thêm một ý kiến thứ ba lại xảy ra:

- Đêm nay là một dịp may ngàn năm có một, nếu ta không giết được Quách Tĩnh thì làm sao nhận được viên thuốc giải độc của Cừu thiên Xích? Ta chết rồi thì Tiêu long Nữ sẽ ra sao? Chắc chắn nàng không thể nào sống được nữa... Trời ơi, làm sao đây? Thôi, mặc cho bá tánh thành Tương Dương, mặc cho giang sơn nhà Tống... Ta từ nhỏ tới lớn nếm biết bao nhiêu điều cay đắng gian lao, có kẻ nào đoái hoài tới ta đâu? Như thế chuyện gì ta phải lo cho họ để đến nỗi cả hai đều chết yếu một cách âm thầm và bi thương như thế này?

Nghĩ xong, chàng quả quyết nắm chặt thanh đoản đao, trừng mắt nhìn Quách Tĩnh định ra tay. Dưới ánh đèn lờ mờ, Quách Tĩnh nằm ngửa mặt ngáy pho pho, vô cùng nhân hậu, khiến Dương Qua chạnh lòng nghĩ lại: "Quách Bá bá một đời quanh mình chính trực, hánh động hết sức quân tử đại lượng, chẳng lẽ vô cớ đi giết cha mình sao? Câu chuyện này thế nào cũng có sự bí ẩn đây, cần phải tìm biết mới được". Thần trí đang phân vân rối loạn, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ.

Vừa nghe tiếng gõ cửa, Quách Tĩnh trở mình hỏi:

- Ai đó, bà phải không?

Dương Qua hoảng hồn vội dấu đao nằm xuống không dám cựa cựa. Bên ngoài vẫn lặng yên không ai lên tiếng cả. Quách Tĩnh lạ lùng quá vùng dậy bước ra mở cửa, đưa mắt nhìn quanh, thấy Hoàng Dung đứng tận ngoài xa, đưa tay vẫy. Quách Tĩnh bước theo ra, lạ lùng hỏi nhỏ:

- Chuyện chi mà có vẻ bí mật lắm vậy?

Hoàng Dung không đáp, nắm tay Quách Tĩnh kéo đi cách nhà khá xa, nhìn quanh quất một chập, không có ai mới khẽ bảo chàng:

- Hồi chiều em nghe Quách Phù thuật lại, lần này Dương Qua đột nhiên trở lại thành Tương Dương nhưng thần sắc có vẻ bất thường, nên ngại có chuyện gì bên trong chưa biết. Lại nghe anh cùng ngủ chung một giường với hắn thì em lo quá. Vì vậy nên em trần trọc mãi không ngủ được, cứ quanh quẩn xem chừng trước phòng để đề phòng nếu có gì không hay sẽ xảy ra chẳng? Theo ý em thì hình như nó tình nghi chúng mình giết cha nó trước kia, vì vậy nên anh không nên ngủ chung một giường cùng nó nữa.

Quách Tĩnh nghe xong đứng lặng người suy nghĩ một chập rồi gật đầu đáp:

- Em nói cũng có lý. Thôi ngày mai ta sẽ vào trong dinh ngủ cũng được. Quách Tĩnh đưa vợ về phòng riêng rồi trở lại chỗ cũ, thấy Dương Qua đang nằm ngáy vang xem chừng ngủ mê lắm. Quách Tĩnh vô tình không biết rằng trong lúc hai vợ chồng ra ngoài nói chuyện thầm Dương Qua đã rón rén đi theo lắng tai nghe trộm hết mọi việc. Khi hai người bàn xong, Quách Tĩnh đưa vợ về nhà trong, chàng vội trở về giường giả vờ nằm ngủ mê man. Thật ra trong khi đó chàng đã nghĩ ra một chuyện táo bạo: "Nếu để ngày mai hai vợ chồng lão vào trong dinh ngủ riêng thì còn cơ hội nào hạ thủ nữa? Nhất định trong đêm nay phải thi hành cho xong ý định, nếu không thì không bao giờ còn gặp dịp này nữa...". Rồi nằm ngáy vang nhưng tâm thần Dương Qua vẫn tỉnh táo và đang lắng lắng theo dõi mọi hành động của Quách Tĩnh. Chàng thấy Quách Tĩnh sẽ kéo chăn đắp ngực cho mình, miệng lầm bầm:

- Chú bé này ngủ ngon quá!

Quách Tĩnh vừa đặt lưng xuống chiếu định ngủ, bỗng thấy Dương Qua cựa mình lăn qua một vòng, nhưng miệng vẫn ngáy đều không gián đoạn. Ông giật mình suy nghĩ: "Phàm người nào đang ngủ mà cựa mình thì hơi thở và tiếng ngáy phải gián đoạn, cố sao tiếng ngáy của Dương Qua vẫn cứ đều đều một cách lạ lùng như vậy? Hẳn bị bệnh gì chẳng?". Suy nghĩ vậy, ông bỗng lo lắng cho Dương Qua vô cùng, và từ đó ông không ngủ nữa, cứ nằm lặng yên theo dõi hơi thở và tiếng ngáy của chàng. Dương Qua trở mình hai ba lần thấy Quách Tĩnh vẫn nằm mê không cựa cựa. Chàng vẫn giữ hơi ngáy đều đặn rồi se sẽ ngồi dậy, bò dần xuống giường. Chàng dự định đứng cạnh thành giường, đâm mạnh vào ngực Quách Tĩnh rồi thoát ra ngoài cửa sổ. Tuy nhắm mắt nhưng bao nhiêu hành động, cử chỉ của Dương Qua Quách Tĩnh thấy đều biết rõ. Ông định ninh có lẽ chú bé này vì ham mê luyện công quá nhiều cho nên tâm thần thác loạn. Ông không nỡ làm trở ngại giấc ngủ của chàng, chỉ lắng lắng theo dõi xem sao. Dương Qua se sẽ rút mũi đao găm giấu trong tay áo, nắm chặt lấy chuôi vận sức đưa lên cao, định đâm phập xuống một nhát. Bỗng nhiên Quách Tĩnh hỏi một cách êm ái ngọt ngào:

- Qua con! con nằm chiêm bao thấy gì đó?

Nghe câu hỏi như tiếng sét đánh ngang đầu, Dương Qua lạnh cả xương sống, rồi không biết xử trí ra sao cho tiện, chỉ khẽ nhún mình nhảy tung ra ngoài khung cửa sổ. Nhưng khi thân hình chàng vừa ra khỏi cửa, chân chưa chạm đất thì đã bị Quách Tĩnh chộp đứng trên lưng xách bổng trở vô phòng. Tinh thần giao động đến cực độ, Dương Qua bi quan quá, biết thế nào cũng bị chết, nên lắng lắng chờ đợi một cực hình ghê gớm. Không ngờ Quách Tĩnh chỉ đặt nhẹ nhàng lên giường rồi ngồi ngay ngắn, nhắm mắt như đang nhập định than thiên. Dương Qua ngạc nhiên quá sức, chẳng hiểu Quách Tĩnh định dùng thủ đoạn lạ lùng như thế nào để hành tội mình đây? Chàng bỗng nhớ tới Tiểu long Nữ rồi vận sức hít một hơi thật dài gọi lớn:

- Cô nương, mau cứu tôi với, tôi đã sa cơ bị bắt rồi...

Không ngờ Quách Tĩnh vừa trông thấy chàng mấy hơi hít mạnh lại sợ dùm cho sức khoẻ của chàng nên vội vàng đưa bàn tay chặn ngay trên đan điền, khiến chàng không gọi ra tiếng nữa. Dương Qua đang hoang mang chưa biết số mạng sẽ ra sao, bỗng Quách Tĩnh từ tốn bảo:

- Dương Qua cháu, vì cháu nôn nóng luyện công quá sức, khiến thân kinh thác loạn, thường mơ tưởng những mộng mị viễn vông, tinh thần không định được, có hại cho sức khỏe lắm. ầu cũng là một bài học về câu "giục tốc bất đạt" đấy nhá, hãy lấy đó mà làm gương về sau. Bây giờ cháu hãy ngồi yên, để ta giúp cháu điều hành lại khí huyết trong người cho.

Ông nói chưa dứt lời đã thấy một luồng hơi ấm truyền từ bàn tay Quách Tĩnh, qua khắp cơ thể, khiến tinh thần trở nên khoan khoái dễ chịu vô cùng. Vốn con người thông minh tuyệt mức, nên bao nhiêu đó cũng đủ cho Dương Qua hiểu hết tự sự. Chàng bèn tương kế tựu kế, lập tức vận dụng nội công, khiến cho huyết mạch chạy lộn xộn để lừa Quách Tĩnh. Quách Tĩnh tính thật đâu biết, ông cố đem hết sức mình truyền vào thân thể Dương Qua để giúp chàng chỉnh đốn lại kinh mạch đang bị xáo trộn. Mãi tới hết canh năm, huyết mạch của Dương Qua mới điều hòa lại bình thường. Vì dùng sức chọi nhau nên cả hai đều mệt nhoài. Mỗi người phải ngồi tĩnh tọa mãi tới rạng đông mới phục hồi lại công lực đầy đủ như trước. Quách Tĩnh vui mừng bảo Dương Qua:

- Cháu đã thấy khoẻ và đỡ hơn trước chưa? Thật ra không ngờ cháu có một công lực cao siêu như vậy?

Dương Qua chấp tay tạ ơn, đáp:

- Cháu cảm ơn Quách Bá bá đã có lòng cứu giúp, nếu không có Bá bá chuyển sức phù trợ cho thì mạng cháu đã nguy rồi.

Ngay lúc đó có người mang thức ăn điểm tâm tới. Cả hai người cùng ăn xong, Quách Tĩnh bảo Dương Qua:

- Cháu sắp sửa yên cương cùng theo ta ra ngoài thành thị sát một chập nhé. Nửa giờ sau hai bác cháu so cương sát cánh nhau cùng ra ngoài thành. Nhưng khi vừa ra khỏi cửa tây đã gặp một con sông đang uốn khúc chảy vòng quanh theo chân đồi, nước trong leo lẻo. Quách Tĩnh nói:

- Con sông tuy bé nhỏ nhưng đã được ghi tên vào lịch sử Trung Quốc, cháu có biết nó tên chi không? Đó là con sông "Đàn Khê" đấy.

Nghe tiếng "Đàn Khê" Dương Qua ô một tiếng vì ngạc nhiên và nói:

- Xưa kia Lưu hoàng Thúc giục ngựa nhảy Đàn Khê, không ngờ lại là con sông này!

Quách Tĩnh cười nói:

- Thiên hạ hồi ấy đồn rằng con ngựa Địch Lô sát chủ, nhưng không, chính con Địch Lô đã nhảy khỏi dòng sông, cứu được Lưu hoàng Thúc là chủ nó. Hai người vừa nói vừa đi mãi, một chập sau đã lên tận đỉnh đồi. Đứng trên đồi cao nhìn xuống, thấy dòng sông Hán Thủy cuộn cuộn chảy siết về phía Nam. Nhìn lại bốn phía, trong đồng nội bao la, chỗ nào cũng đầy cả dân chúng đang bồng bế nhau lũ lượt kéo về thành Tương Dương ty nạn. Quách Tĩnh cầm roi chỉ vào đám dân đi lánh nạn bảo Dương Qua:

- Có lẽ quân Mông Cổ tới đâu tàn sát dân lành tới đó, nên bao nhiêu người phải đành bỏ nhà chạy trốn về thành Tương Dương hết thảy.

Rồi ông lại chỉ về bên kia triền đồi phía hữu thấy có dựng một tấm bia lớn có khắc hàng chữ:

"Đường Công Bộ lang, Đỗ Phủ cố lý"

Dương Qua chắc lưỡi nói:

- Không ngờ thành Tương Dương bé nhỏ như thế này mà lại có lai lịch nổi danh như vậy. Thì ra đây là quê hương của đại thi hào Đỗ Phủ đây mà.

Quách Tĩnh không nói gì, chỉ quất mạnh chiếc roi ngựa trong không khí nghe vun vút rồi khẽ ngâm mấy dòng thơ của nhà thi hào Đỗ Phủ đã quá cố:

"Hồ lại đang tự phủ,

Khái phục ưu tây đô

Gian nan phần trường kích

Vạn cổ dụng nhất phu"

Câu thơ ngâm chưa dứt, bỗng thấy bao nhiêu dân chúng đang xúm xít trước cửa thành chạy thối lui trở lại rần rần, khóc lóc vang dậy.

Tuy phía trước thối lui, nhưng làn sóng người phía sau vẫn ào ạt tiến tới như nước vỡ bờ. Quách Tĩnh giật mình tự hỏi:

- Ủa, tại sao lại cản ngăn không cho dân chúng vào thành ty nạn?

Nói rồi giục ngựa chạy xuống phía trước thành. Bỗng đâu một Đám quân cung thủ đang lấp tên sẵn, ở trên thành chia thẳng vào đám dân, Quách Tĩnh thấy vậy nạt lớn:

- Bọn này làm gì lạ vậy? hãy mở cửa thành cho dân chúng vào ty nạn chứ? Viên trưởng chỉ huy chỗ này trông thấy Quách Tĩnh và Dương Qua bèn vội vàng mở cửa thành cho vào và thưa rằng:

- Lữ đại nhân vừa cho biết bọn gian tể Mông Cổ đang trà trộn vào số dân này, nên người ra lệnh đóng chặt cửa thành lại không cho ai được vào hết.

Quách Tĩnh hét lớn:

- Cứ mở cửa cho dân vào.

Quách Tĩnh đối với quan binh trong thành rất có uy tín, cho nên khi ông bảo lập tức viên thủ thành tuân theo ngay, mở cửa cho dân chúng tuôn vào như thác lũ, đồng thời sai người cấp báo với Lữ Văn Hoán biết.

Dân chúng vừa dạt nhau vào thành thì bỗng thấy cát bụi rợp trời, một quân đoàn Mông Cổ đã từ hướng Bắc kéo tới tấn công ngay. Đứng trên cao nhìn xuống, thấy đoàn hùng binh Mông Cổ đi sau và chặn trước có một đám đông người ăn mặc rách rưới, tay cầm gậy gộc vừa chạy vừa la hét:

- Chúng tôi đều là dân chúng của Đại Tống cả, xin trên thành đừng bắn xuống tội nghiệp.

Kể từ triều đại Thành Cát Tư Hãn, bọn Mông Cổ áp dụng một chiến thuật vô cùng dã man là bắt dân lành đi trước đỡ tên cho chúng, và cũng nhờ kế hoạch này mà bọn chúng đã đoạt được rất nhiều thành địch. Thấy đoàn kỵ binh Mông Cổ binh khí tốt trần, đi thẳng vào lương dân lương thiện, thúc đẩy tiến tới sát thành, không còn bao nhiêu bước nữa là tới sát bên thang. Lữ văn Hoán thấy nguy quá bèn ra lệnh buông tên, xạ thủ. Tức thì từng loạt tên bay xuống thành như mưa bắc, khiến đoàn bá tánh phải chạy đều trở lại. Đoàn kỵ binh Mông Cổ đi sau thấy vậy, huy động binh khí chém giết không tiếc tay. Bá tánh đã lọt vào tình thế tiến không được mà lùi cũng chết nên kêu khóc vang trời. Thấy rõ âm mưu thâm độc của Mông Cổ, Lữ văn Hoán đứng trên thành ra lệnh tiếp tục bắn mãi. Quách Tĩnh bắt nắn quá luôn miệng gào thét:

- Dừng tay, đừng giết dân vô tội.

Mặc dù Quách Tĩnh quát tháo, nhưng trên thành tên vẫn thi nhau bay như mưa bắc. Quách Tĩnh thấy tình thế có phần gay gắt, bèn đốc suất một đội quân tinh nhuệ, toàn là những phần tử có bản lĩnh trong Cái Bang xông ra ngoài thành cản bước tiến của quân giặc.

Dương Qua muốn đi theo, nhưng Quách Tĩnh bảo:

- Cháu chưa được mạnh lắm, hãy ở trên thành lược trận cũng được, không nên ý sức xông xáo ra trận tiền.

Dương Qua vâng lời bèn leo lên mặt thành nhìn xuống. Quách Tĩnh dẫn đoàn quân mở cửa thành xông ra đánh thốc vào mặt tả của cánh quân Mông Cổ. Hai bên vừa chạm nhau thì ngót một trăm quân Mông Cổ đã ngã gục ngay. Đoàn quân của Quách Tĩnh quá ư dũng mãnh và thiện chiến, tiến lên như vũ bão, như vào chỗ không người. Bá tánh thấy trong thành có đoàn quân xông ra ứng chiến, quân Mông Cổ đang chống đỡ, bèn thừa dịp chạy toán loạn hết. Bỗng nhiên có từng hồi tù và rúc lên liên tục, và từ hướng Đông có hai thiên nhân đội, mỗi đội ngàn người, xông ra. Kế đó ở phía Tây cũng có hai thiên nhân đội nữa. Bốn thiên nhân đội cùng ào ra một lượt phủ vây cánh quân Quách Tĩnh vào giữa. Dương Qua đứng trên mặt thành tuy mắt nhìn xem trận đấu nhưng trong lòng vẫn nhớ lại mấy câu nói nhân đạo của Quách Tĩnh "dừng tay, đừng giết dân vô tội" mà lòng tràn ngập một niềm cảm xúc vô biên. Thấy vòng vây của bốn đội quân Mông Cổ mỗi lúc một siết chặt thêm Dương Qua chợt nghĩ: "Nếu trên thành cứ buông tên bắn mãi thì quân Mông Cổ không thể nào đến sát bên tường để tấn công được nhưng sở dĩ Quách bá bá đã liều thân đem quân ra tiếp chiến với Mông Cổ là vì người không muốn giết người vô tội. Ôi những người dân ấy đối với ông nào có bà con ruột thịt chi đâu? Thế mà Bác đã không nghĩ thân mình xông ra cứu họ. Một người lòng dạ rộng rãi nhân đạo như thế, lẽ nào đi đang tâm giết hại cha ta là một người anh em kết nghĩa?".

Chàng đang phân vân suy nghĩ thì dưới thành tiếng trống trận thúc liên hồi, tiếng quân reo tỏ mở. Đoàn quân của Quách Tĩnh cố liều mạng mở một đường máu nhưng đánh mãi không phùng nổi. Chu tử Liễu thấy vậy bèn cùng hai anh em họ Võ thống lĩnh một đoàn quân khác xông ra để giải vây. Bỗng tiếng tù và lại rít lên từng hồi nữa.

Thêm bốn ngàn quân tinh nhuệ của Mông Cổ từ xa xông lại chờ sẵn bên thành, hễ trong này mở cửa thì cướp đường xông vào chiếm thành ngay lập tức.

Lữ Văn Hoán thấy thế giặc như vậy thất kinh, hạ lệnh không cho ai được phép mở cửa thành nữa. Rồi ông ra lệnh cho mấy trăm tên lính lực lưỡng, hờm sẵn đại đao đứng gác cửa, hễ ai đến gần chém ngay tức khắc.

Trong thành cũng như ngoài thành, tiếng quân hòa lẫn với tiếng trống thúc liên hồi. Trong lòng Dương Qua cũng đã xảy một trận tranh chấp kịch liệt giữa hai luồng tư tưởng trái ngược nhau. Có khi chàng cầu mong cho Quách Tĩnh đắc thắng khải hoàn, cũng có lúc chàng lại muốn ông bỏ thân nơi chiến địa. Bỗng nhiên hàng ngũ quân Mông Cổ bắt đầu rung động và lộn xộn hẳn lên. Quách Tĩnh tay cầm giáo dài múa tít xông khỏi trùng vây, phía sau lưng ông, đoàn quân tinh nhuệ can trường cũng nối theo không xa một bước, bao nhiêu con người đó đã hợp thành một lực lượng vô cùng vững chắc. Lực lượng này vừa đánh vừa lui dần vào gần cửa thành. Mặc dù quân Mông Cổ cố đánh thốc mũi dùi để phá vỡ, nhưng mặt trận vẫn giữ vững như vách sắt tường đồng không hề lay chuyển. Khi rút lui lại gần chân thành rồi, bỗng nhiên Quách Tĩnh quát ngựa lao vút ra sau cảnh hậu, nhường cho đoàn quân mình cướp đường đi trước vào thành. Thấy thắng thế, Lữ Văn Hoán, cả mừng ra lệnh khai thành tiếp đón Quách Tĩnh và đoàn quân.

Nhưng Quách Tĩnh không chịu vào, cứ một mình một ngựa một giáo cản hết muôn quân Mông Cổ cho quân lính của mình vào thành trước.

Quân Mông Cổ thấy mưu kế của mình sắp hỏng bèn huy động cờ vàng, tức thì cả vạn quân ùng ùng tràn tới như nước vỡ bờ. Quách Tĩnh dù tài năng xuất chúng cũng không thể nào một mình cản nổi vạn người ngựa đang liều chết tấn công. Cả một biển người lũ lượt tràn gần chân thành, càng lúc càng thêm hùng hậu. Trên thành Lữ Văn Hoán trông thấy nguy cơ, sợ quá vội kêu lớn:

- Quách đại hiệp, xin hãy vào thành ngay, chúng tôi không thể nào chờ đợi nữa. Quách Tĩnh nghe gọi bèn liếc mắt nhìn xung quanh thấy bộ hạ của mình chưa vào hết nên chưa chịu vào. Trái lại ông còn vung giáo xông ra sau đâm luôn một hơi cả chục viên kiện tướng Mông Cổ đang ở gần nhất.

Chu tử Liễu đứng trên thành cũng gọi thật lớn:

- Quách ca, hãy níu đầu dây này để tôi kéo lên mau.

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn lại thấy một tên bộ hạ cuối cùng của mình vừa lọt vào cửa thành đã có trên mười tên Mông Cổ xông tới bám sát để tấn công. Hai trăm tên cầm đầu đao gác thành một mặt chống cự lại bọn này, một mặt lo đóng cửa thành lại.

Quách Tĩnh hét to một tiếng, vung giáo đâm chết luôn một tên thập phụ trưởng rồi tung mình lao vút lên không, nắm lấy đầu dây của Chu tử Liễu. Chu Tử Liễu vận sức rút mạnh chiếc dây lên. Thân hình Quách Tĩnh như con diều gặp gió vụt thẳng lên cao hơn hai trượng.

Tên vạn phụ trưởng đang chỉ huy tại mặt trận này bỗng hô lớn:

- Bắn ngay!

Tức thì hàng vạn mũi tên nhọn thi nhau nhắm vào thân hình Quách Tĩnh lao tới. Nhưng trong khi lao mình nắm lấy đầu dây, Quách Tĩnh đã dùng thế "thoát bào nhượng vị" cởi chiếc áo dài mặc ngoài rồi một tay nắm dây, một tay vung chiếc áo như một cái khiên che chở khắp thân mình khiến cho muôn ngàn mũi tên thấy đều rơi xuống đất cả. Chu tử Liễu lạnh tay rút thẳng lên, không bao lâu chỉ còn độ vài trượng thì Quách Tĩnh đã tới mặt thành.

Bỗng nhiên từ trong rừng người Mông Cổ một người xông ra, đó là Kim Luân Pháp Vương. Lão liền giật lấy một cánh cung cứng trong tay tướng Mông Cổ gân nhất, lắp tên kéo thẳng và buông đi một cái vọt, nhắm ngay vào sợi dây đang kéo Quách Tĩnh lên thành. Còn sợ hai người tìm cách đối phó nên bắn luôn liên tiếp hai mũi tên khác, một mũi Quách Tĩnh và một mũi ngay Chu tử Liễu. Tài bắn của Kim luân pháp Vương thật là tuyệt diệu. Trong khi mũi tên đầu vừa cắt đứt sợi dây khiến thân hình Quách Tĩnh từ từ rơi thì hai mũi kia cũng vừa bay tới, và thân hình mũi thứ ba vẫn lao vun vút tới ngay cổ họng Chu tử Liễu.

Nhưng Chu tử Liễu đâu phải tầm thường? Khi thấy tên xé gió bay tới đã khẽ đưa hai ngón tay kẹp ngay thật chặt. Thấy dây đã đứt, Quách Tĩnh lo ngại vô cùng, vì nếu rơi ngay vào cái rừng người ấy thì còn gì mà nói nữa, cho nên trong lúc vô cùng nguy hiểm, ông vẫn giữ được bình tĩnh để tìm cách thoát hiểm. Ông bèn hét lên một tiếng thánh thót rồi đập mạnh chân vào bờ tường, toàn thân bỗng bắn vọt trở lên hơn một trượng. Tiếp theo đó ông phóng chân khác đập luôn một chiếc nữa, thân hình lại tung cao thêm một trượng nữa. Đây là thuật "bắc thang lên trời" xưa nay ít người luyện được. Hàng trăm ngàn quân binh Mông Cổ và Tống đang giao chiến bỗng đứng im phăng phắc, muôn vạn cặp mắt dán chặt vào chỗ Quách Tĩnh để tán thưởng tài nghệ tuyệt luân do ông ta đang thi thố trên vách thành cheo leo cao vòi vọi.

Kim Luân Pháp Vương cũng vô cùng ngạc nhiên về tài ba tốt chúng của Quách Tĩnh. Ông suy nghĩ: "Muốn phá thuật bắc thang lên trời này, chỉ có cách là làm sao cho hơi thở của hắn bị gián đoạn mới được". Nghĩ thế, y liền giương cung nhắm ngay Quách Tĩnh bắn ra một phát, ngay vào phía hậu tâm.

Quách Tĩnh tung người bay lên, bỗng nghe tiếng xé gió ào ào thì biết có kẻ bắn tên, nên lác đầu than nhỏ:

- Nguy rồi!

Miệng than, tay vớ ra sau bắt đầu mũi tên. Hàng vạn tiếng hoan hô từ miệng binh sĩ đôi bên reo hò vang dậy, nhưng thân hình của Quách Tĩnh cũng vì vậy mà tụt xuống thấp gần một trượng.

Trong thời gian ấy, trong đầu Dương Qua cũng nổi lên một cuộc tranh chấp mãnh liệt. Chàng suy nghĩ: "Lão đã giết cha mình, lẽ nào ta đi cứu?"

Tại sao không thừa cơ hội này giết phứt đi cho rồi, để thanh toán hận thù?". Nghĩ tới đó, bỗng mũi tên của Kim Luân làm gián đoạn hơi thở khiến Quách Tĩnh đề khí không được, tụt xuống non một trượng sâu. Lòng Dương Qua rối ren như tơ vò, không còn suy nghĩ gì nữa. Tức thì chàng vung tay trái chụp lấy đầu dây của Chu tử Liễu nhả phóc xuống thành còn tay mặt chộp vào vai Quách Tĩnh.

Trong thời gian ấy, Chu tử Liễu cũng lạnh trí bèn nhún đầu dây xuống một chút để lấy trớn rồi rút mạnh trở lên. Quách Tĩnh và Dương Qua như hai con chim bằng cất cánh vọt thẳng lên trên cao, quay luôn một vòng rồi là đáp xuống yên lành trên mặt thành giữa tiếng hoan hô vang dậy của hàng vạn hùng binh đôi bên. Trong khi thân thể còn bay lơ lửng giữa không trung, Quách Tĩnh nghĩ giận những mũi tên phá đám của Kim Luân vừa rồi nên cũng muốn thi thố tài năng cho hấn thấy và kiêu oai một mẻ. Ngay khi ngón chân trái vừa điểm trên đầu thành. Quách Tĩnh đã giật phắt cánh cung của tên quân đứng canh, tra tên phóng ra một mũi lao vút về phía Kim Luân Pháp Vương. Vừa khi ấy, Kim Luân Pháp Vương cũng bắn ra một mũi. Hai mũi tên gặp nhau giữa chừng trời nghe xoạc một tiếng khô khan và mũi tên của Kim Luân Pháp Vương gãy làm hai. Kim Luân đang ngần ngờ thì mũi thứ hai đã bay tới chạm đúng ngay cung y đang cầm trong tay gãy tiêu. Loay hoay chưa biết đối phó ra sao, bỗng mũi thứ ba của Quách Tĩnh bắn ngay cột cờ Hốt tất Liệt. Cây soái kỳ đang sừng sững oai nghiêm, phía trên một lá cờ tung bay phất phới bỗng nhiên bị bắn đứt dây tuột ngay xuống đất.

Hốt tất Liệt thấy Quách Tĩnh thân võ quá khiếp thì buồn rầu lo sợ, bèn ra lệnh gióng chiêng thu quân.

Quách Tĩnh trên đầu thành nhìn xuống thấy Mông Cổ rút quân có trật tự quy củ, hàng ngũ chỉnh tề, trước không lộn xộn, sau chẳng xô xao, không lộ vẻ gì hấp tấp sợ sệt liền thở dài than rằng:

- Mông Cổ hành quân đúng phép, tiến thoái đàng hoàng, kỷ luật nghiêm minh như thế này Tổng quân địch làm sao nổi?

Than xong mặt mày buồn bực, không nói một lời. Dương Qua và Chu tử Liễu thấy Quách Tĩnh biểu lộ thân oai trước trận tiền, xông vào chỗ muôn binh như vào chốn không người, thua không hoảng sợ, thắng không kiêu hãnh nên trong lòng ai nấy đều thán phục vô cùng. Khi đội quân Mông Cổ rút lui cách xa thành Tương Dương rồi thì Lữ văn Hoán truyền mở tiệc khao quân ăn mừng chiến thắng.

Trong tiệc Dương Qua được xem như là thượng khách, vì ai ai cũng khen ngợi chàng có dũng lực và can đảm đã một mình phi thân xuống thành cứu được Quách Tĩnh khỏi rơi vào tay địch.

Tiệc xong đã quá canh hai. Đêm nay, Quách Tĩnh và Dương Qua ngủ riêng. Vừa ngủ ngon giấc, Dương Qua nghe tiếng gõ cửa thật gấp. Chàng ngồi dậy mới hay có lệnh của Quách Tĩnh mời ra trung quân bàn chuyện khẩn cấp.

Vừa vào tới trung quân, chàng đã thấy Hoàng Dung mặc áo rộng ngồi chống tay lên án thư mặt buồn dàu dàu, thân hình tiêu tụy. Quách Tĩnh đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng tỏ vẻ suy nghĩ lung lăm. Cảnh đó Quách Tĩnh ngồi làm thinh, đôi mắt còn ngấn lệ, có lẽ đã khóc nhiều rồi. Trên án thư có đặt hai thanh gươm dài, dằn trên một tờ giấy có viết chữ bị gió thổi tung bay phần phật. Nhìn đôi trường kiếm, Dương Qua ngạc nhiên vô cùng vì chàng đoán rõ là hai thanh gươm của hai anh em họ Võ.

Thấy Dương Qua tới nơi Quách Tĩnh nói ngay:

- Cháu có đoán biết hai anh em họ Võ đang đêm đột nhập vào trại giặc để làm chi không?

Dương Qua điềm nhiên đáp:

- Thừa Quách bá bá, cháu không biết rõ lắm, tuy nhiên cháu cũng có thể đoán rằng vì thấy quân giặc vây thành quá ngặt, hai người mạo hiểm qua đây để hành thích tướng địch, may ra thành công thì sẽ được vang danh với thiên hạ.

Quách Tĩnh thở dài, đưa tay sờ vào thanh trường kiếm mà nói:

- Hai đứa nó thật không tự lượng sức mình, để đến nỗi bị người ta vây bắt đoạt khí giới gửi trả lại đây này.

Nói xong, ông rút tờ giấy dán dưới hai thanh gươm trao cho Dương Qua xem.

Dương Qua tiếp lấy tờ giấy, kê gần đèn đọc nhỏ:

- Đệ nhất Quốc Sư đại Mông Cổ là Kim Luân Pháp Vương cung kính gửi thư này cho Quách đại hiệp tường lãm:

"Đêm nay nhân lúc đi săn về, tôi có bắt gặp hai đệ tử của Đại hiệp là hai chàng họ Võ đến viếng trại bất ngờ. Vì ngưỡng mộ uy danh của đại hiệp tôi không nỡ sát hại mà tạm giữ chúng nơi đây. Với thư này, tôi trân trọng kính mời Đại hiệp quá bộ sang dinh chúng tôi dùng chén rượu lạt và tỏ chút tâm tình, sau đó sẽ dẫn hai cháu trở về trại Tống bình yên vô sự".

Kim Luân Pháp Vương bái bút.

Lời lẽ trong thư tuy hết sức khiêm nhường, từ tốn, nhưng nội dung không ngoài mục đích muốn giữ hai anh em họ Võ làm con tin để buộc Quách Tĩnh thân hành sang trại giặc. Họ chỉ nêu điều kiện là Quách Tĩnh phải dán thân vào miệng cọp để cứu cháu về.

Thấy Dương Qua đọc thư, Quách Tĩnh liền hỏi:

- Cháu nghĩ sao?

Dương Qua cũng thừa hiểu dụng ý của Hoàng Dung muốn với mình tới đây để nhờ tháp tùng theo Quách Tĩnh sang trại Mông Cổ, nên chàng trả lời ngay một cách vui vẻ:

- Thừa bá bá và bá mẫu, tôi và cô nương tôi sẽ giả dạng tùy tùng đi theo Quách bá bá qua trại giặc. Nếu bọn chúng trở mặt đánh nhau, hai tôi sẽ dùng song kiếm hợp bích để đối địch. Như thế cũng có thể giải quyết được phần nào tình trạng nguy biến. Với ba người, chắc chắn họ sẽ không làm hại chúng ta nổi đâu.

Quách Tĩnh thấy Dương Qua có lòng sốt sắng thì mừng lắm vội nói:

- Như vậy thì hay lắm, vậy xin cho mời Long cô nương sang đây cùng đi cho kịp.

Nhưng Hoàng Dung đã can thiệp nói:

- Không nên đâu, theo ý tôi thì một mình cháu Qua cũng đủ rồi. Long cô nương là đàn bà con gái, không nên để mạo hiểm vào hang hùm làm chi. Tôi không muốn thế.

Dương Qua giật mình, suy nghĩ: "hèn chi thiên hạ đồn Hoàng Dung đa mưu túc trí, quả không sai. Bà sợ ta phản bội không về nên muốn giữ Tiểu long Nữ lại đây để làm con tin và cầm chân mình chứ gì. Bà này cao kiến thật". Nghĩ xong, để Hoàng Dung khỏi ngờ vực chi về mình Dương Qua vui vẻ nói luôn:

- Quách bá mẫu nói như vậy cũng phải, thôi một mình cháu và Quách bá bá cũng đủ rồi.

Lập tức hai người cùng nai nịt gọn gàng, lên yên giục ngựa nhắm trại giặc trực chỉ. Không đầy nửa giờ sau, hai bác cháu đã tới trại Mông Cổ.

Hốt Tất Liệt nghe quân phi báo có Quách Tĩnh sang dinh thì nửa sợ nửa mừng, vội truyền cho mời vào trong dinh đàm đạo.

Quách Tĩnh bước vào căn lều to nhất ở giữa, nhìn thấy một thiếu niên ngồi ngay chính giữa, mặt vuông tai lớn, đôi mắt sâu sáng quắc, diện mạo uy nghi đường bệ, bỗng giật mình nghĩ bụng:

- Hốt tất Liệt quả giống y cha nó là Đà Lôi như tạc.

Hình ảnh bao nhiêu ngày còn thiếu thời bỗng diễn ra trong ký ức. Quách Tĩnh nhớ lại mối tình bè bạn thắm thiết giữa mình và Đà Lôi khi còn thơ ấu cùng chung sống tại sa mạc Mông Cổ, bất giác chạnh lòng cảm động rưng rưng hai dòng nước mắt.

Hốt tất Liệt vội vã đứng lên bước ra tận cửa nghênh tiếp, chấp tay xá dài Quách Tĩnh và thưa rằng:

- Kính chào Quách đại hiệp. Ngày phụ vương tôi còn sanh tiền vẫn thường nhắc tới bác luôn luôn. Ngày nay được diện kiến cùng bác quả thật là một điều vinh hạnh cho kẻ hậu sinh này.

Quách Tĩnh chấp tay đáp lễ rồi ung dung nói:

- Đà Lôi nghĩa huynh cùng tôi kết tình "An đáp" thân tình hơn cốt nhục. Ngày tôi còn thiếu thời đã sống bao năm nương nhờ dưới trướng của Thái Tổ Đại Hãn. Không ngờ ngày nay tôi còn sống sót mà bạn thiết đã qua đời khiến tôi rất đau lòng xót dạ.

Hốt tất Liệt thấy Quách Tĩnh ăn nói thành thực, đã có cảm tình ngay và nhớ đến cha mình, cũng muốn ra nước mắt. Sau đó Hốt tất Liệt giới thiệu Quách Tĩnh cùng Doãn Khắc Tây và bọn Tiêu tương Tử...

Quách Tĩnh uống xong một ly sữa tươi rồi vẫn chưa thấy hai anh em họ Võ thì đã có bụng lo muốn cất tiếng hỏi thăm nhưng Hốt tất Liệt đã gọi lính hầu ra lệnh:

- Quân bay mau mời hai vị thiếu niên họ Võ ra đây.

Bọn vệ sĩ lãnh mạng lui ra, một chập sau hai anh em họ Võ được dẫn vào. Hai người bị trói thúc hai cánh tay ra sau lưng, quần áo tả tơi, mặt mày tiêu tụy. Khi vừa thấy Quách Tĩnh, cả hai xấu hổ và lo sợ, cúi mặt chẳng dám nhìn lên, miệng sẽ gọi:

- Sư phụ!

Hốt tất Liệt nạt tả hữu:

- Ta đã dặn bay đối đãi tử tế với hai vị này, tại sao bây lại đem trói người ta như vậy? Hãy mau mau mở trói lập tức.

Bọn vệ sĩ thất thanh dạ ran và vội vàng chạy lại mở trói. Nhưng vì dây gân bò cột chặt, nút bị gút cứng, chúng mở mãi không ra. Tức thì Quách Tĩnh đứng dậy, bước lại gần, đưa tay bấm vào mắt nút dây. Ngón tay của ông sờ tới đâu thì mỗi dây gân bò đều đứt tiện rơi xuống đất hết.

Hốt tất Liệt truyền mang rượu ra đãi anh em họ Võ. Nhưng Quách Tĩnh nóng lòng muốn cho hai người sớm thoát khỏi hang hùm nên đứng dậy chấp tay vái dài và nói:

- Hai tên súc sinh này vì còn nhỏ tuổi lâu chầu chưa biết oai hùm lớn nhờ quý vị thương tình và đã cho chúng một bài học đích đáng để ngày sau xử mình, tôi rất lấy làm cảm ơn lắm lắm. Bây giờ xin các lỗi cùng quý vị cho chúng nó được về trước. Rồi không cần ý kiến bên này, ông xua tay sang hai anh em họ Võ khoát tay bảo: - Hãy làm lễ tạ ơn rồi về ngay, thông báo cho Lữ Đại Nhân biết rằng cần phải canh phòng nghiêm ngặt, bất cứ có một biến cố nào xảy ra cũng không được khai hành, và để phòng địch quân đánh úp nghe chưa.

Lời nói của Quách Tĩnh uy nghiêm khiến cho Hốt tất Liệt cũng hiểu dụng ý của Quách Tĩnh muốn bảo rằng dù sao thành Tương Dương vẫn liệu chết phòng thủ chứ không bao giờ chịu đầu hàng giặc.

Võ Tu Văn và Đôn Nho bái tạ rồi lui ra.

Hốt tất Liệt cười nói:

- Chắc bác không biết gì về chuyện hai anh em người này đến đây để hành thích cháu.

Quách Tĩnh gật đầu đáp:

- Vâng, quả tình tôi không hề hay biết gì hết. Bọn này còn trẻ người, cạm nhĩ đã hành động điên rồ, gây nhiều sự rắc rối quá.

Hốt tất Liệt cười ha hả nói luôn:

- Giữa bác và cháu, chúng ta đã quen biết thân tình cùng nhau ba đời rồi, chắc không bao giờ bác nỡ dùng thủ đoạn ấy đối với nhau.

Quách Tĩnh nghiêm giọng đáp:

- Cũng đúng mà cũng có thể không. Phàm gặp việc công phải gác việc tư lại. Xưa kia nghĩa huynh Đà Lôi đem quân vây đánh thành Tương Dương, tôi đã có ý hành thích nghĩa huynh để lui binh địch và cứu nguy cho xã tắc. Cũng may khi chưa thi hành kịp mưu này thì nghe tin Thái Tổ đau nặng, truyền Mông Cổ rút quân về nước lập tức. Nhờ vậy nên tôi mới giữ trọn danh tiết. Ngày xưa cố nhân có dạy "đại nghĩa diệt thân" nếu gặp đại nghĩa cũng có thể giết cả người thân để làm tròn sứ mạng, huống chi là tình bằng hữu?

Ông nói với một giọng rợn rùng uy nghi, khiến cho bao nhiêu kẻ như Kim Luân, Doãn Khắc Tây thấy đều nhìn nhau biến sắc.

Mấy câu nói này khiến Dương Qua rung động cả cõi lòng và suy nghĩ: "Phải rồi. Vì đại nghĩa mà giết nghĩa huynh nghĩa đệ. Việc đây đã trở thành ngón sở trường của mi rồi. Không rõ xưa kia cha ta đã làm chi nên tội mà khiến cho mi phải dứt tình bằng hữu để hạ thủ ông ấy?". Nghĩ đến đây, máu phục thù này sùng sục trong huyết quản. Quách Tĩnh tuy nói trắng ra như vậy nhưng Hốt tất Liệt không giận mà tươi cười hỏi:

- Nếu vậy sao bác bảo hai anh em họ Võ làm việc này để gây thêm điều rắc rối?

Quách Tĩnh đáp luôn:

- Gây rắc rối là vì chúng không biết lượng sức, đi hành thích bất thành khiến cho địch đề phòng chặt chẽ và gây rắc rối cùng khó khăn cho công việc những kẻ làm sau.

© [HQD](#)